

штеника ради исповести и Причешћа.

На исповести је признао како је убио три човека и свој злочин тако вешто сакрио, да су други робијали уместо њега. Мислио је, пошто је од људи сакрио, да је и од Бога сакрио, и да Бог не види нити води рачуна шта ми радимо. Али сада је видео да Господ све види и све зна и да се од Њега не може ништа сакрити. Кајао се и вапио Богу да му опрости и прими душу, намучену тако дугим боловањем. После исповести се причестио.

Бог се смиловао и после кратког времена истог дана узео му душу. Видео је Господ његово незнање, и лоше родитељско васпитање па га је зато и чекао да се освести и пробуди из душевног бунила, да се увери да Бог све види и све зна, и да се покаје. Јер Господ не жели смрти грешника. Али ће васпитачи његови зло проћи.

ЗЛО РАЂЕЊЕ - ГОТОВО СУЂЕЊЕ

Један возач камиона погинуо је близу манастира светога Јована у Каблару. То место обележено је и сада се види поред пута и Мораве.

Тај возач био је велики противник Бога и свега што је Божије. Мрзео је манастире и монахе и правио им пакости и штете где год је могао.

Пошто је манастир светога Јована сру-

шен због стварања језера, подигнут је нови, повише језера, али је остао без пијаће воде. Због тога су морали да подигну водовод са друге стране Мораве и да га преко бране преведу на другу обалу, на којој је подигнут нови манастир. Овај возач кад год би прошао овим путем, остављао је отворену чесму да истекне сва вода из резервоара и тако манастир остане без воде.

Људи су га опомињали, а сестре манастирске молиле да то не ради, али он је још више пркосио, тако да су оне много пута плакале, мучећи се без воде. Али кад се чаша гнева Божијег препунила, Бог му је платио по његовој заслуги.

Возећи једног дана камион пун терета из Чачка за Пожегу, кад је био близу манастирског имања, камион скрену с пута, удари у камене стубове, све их поломи и заједно са камионом сурва се у језеро Мораве и погине.

Зато народна мудрост, на основу закона Божијег и вековног животног искуства, саветује:

Учини добро, не кај се; учини зло - надај се.

Ко зло чини, зло ће и дочекати.

Зло рађање - готово суђење.

Ко уз ветар плује, у очи му се враћа.

Схиархимандрит Гаврило Ралетиначки (Димитријевић)

Овај продуховљени, седи и крепки старац и у својој 92. години старости држао се тачно свог монашког правила. Упокојио се мирно у Господу, коме је ревностно читавог свог живота служио, 13. јануара 1996. године.

ПОУЧНИ ПРИМЕРИ ЖИВОТА

- II део -

МОЋ МОЛИТВЕ У БОЛЕСТИ

Моја синовица Десанка дуго је и тешко боловала од неке стомачне болести. Толико ју је болест исцрпила, да је била прави костур. Млада девојка, осушена и погрбљена, жалосно је изгледала. Сви су мислили да јој живота више нема, јер је више личила на мртве у гробовима него на живо биће.

Родитељи су јој били побожни и молитвени, чинили су све што су могли, водили је црквама и манастирима, од лекара до лекара, али нигде лека. Лекари су били изгубили сваку наду на помоћ, па су забранили родитељима да је више доводе код њих, јер виде смрт пред очима.

Једног дана дођем из манастира Жиче у Крагујевац и том приликом сретнем се са њеном мајком. Чувши од ње о болесници, ја јој препоручим да је доведу у Хришћанску заједницу, па ћу јој извршити свету тајну јелеосвећења, као последњи лек, која је многе тешке болеснике излечила.

Она ме послуша и доведе је. Ја извршим свету тајну, после које је њој одмах било боље.

СРЕБРОЉУБЉЕ ЈЕ КОРЕН СВИХ ЗАЛА

Познавао сам једну породицу, која се са села доселила у Крагујевац, отворила кафану и обогатила се. Били су на изглед побожни људи. Али им је среброљубље прирасло за срце.

Имали су сина дораслог за женидбу, родитељи нису жалили средства да свадба буде што боља и раскошнија. Трошило се немилице на пива и јестива и на свираче. А кад је после венчања требало дати свештенику 300 динара, оцу среброљупцу учинила се та сума велика и скупа, издрао се на свештеника, окренуо леђа и отишао, није хтео да плати.

Али Бог се више нашао увеређен него свештеник, и закључао врата Свога милосрђа.

Кад је млада почела рађати децу она су била мртва. Трајало је то дуго година и сваке године, без икаквог видног разлога деца су се рађала мртва.

Најзад се свекрва сети да венчање није плаћено, и зато Господ не да Свога благослова за напредак дома, замоли свекра да иде да плати венчање и

затражи опроштај од свештеника, он је то учинио, и од тада рађала су се деца жива.

Свекар није жалио да потроши многе хиљаде на излишан бес и луксуз, а жалио је да награди слугу Божијега, коме по Божијем закону припада награда за његов труд. Бог је то видео и опоменуо среброљупца за учињену неправду према свештенику. Јер је среброљубље корен свих зала - као што каже Свето Писмо.

Но оваквих себичњака има и сувише. Кад треба дати за светињу Божију онда се нема, а кад се даје за луксузе и свираче онда није скупо, - могу се дати милиони. Заслепљени људи не знају да тај луксуз иде све на тас ђаволу, и враг ће их зато мучити вечно.

ЗЛОЧИН СЕ НЕ МОЖЕ САКРИТИ ОД БОГА

На једном молитвеном сабору свештеник Драгољуб, сада покојни, испричао је следећи догађај:

У његовој парохији боловао је неки човек девет година. Није хтео да се исповеди нити причести. Али кад је почео жив да се распада од дугог лежања и кад је видео да не може умрети док се не исповеди, он се реши да скине са душе тешко бреме својих грехова, па затражи да му доведу све-

КАЗНА БОЖИЈА ЗБОГ КРШЕЊА ПОСТА

Покојна сестра Миљојка причала ми је како је комшиница Митра кршила постове и за кратко време умрла јој три детета једно за другим. Она је дубоко жалила и оплакивала губитак своје деце и чудила се зашто ју је то снашло. Једне ноћи добије одговор на ово своје питање. Њој се у сну јави нека света жена и рекне јој да ће јој и у будуће узети сву децу, коју буде родила, ако продужи да крши заповест о посту.

Она се од те опомене у сну уплаши и почне строго да поштује и држи све црквене постове. После тога родила је још четворо деце и сви су јој живи и здрави.

Ето како Бог опомиње на поштовање Његових заповести.

ЦАРСТВО БОЖИЈЕ НИЈЕ ЈЕЛО И ПИЋЕ

Свето Писмо каже да Царство Божије није јело и пиће, него правда и мир и радост у Духу Светоме. Али томе многи нису научени, него мисле да је човек само тело и крв и да духа

нема, и као таквоме једина му је храна овоземаљска и друго ништа.

Ако би се људи хранили искључиво земљом као волови, онда им Бог и Свечи не би требали. Али људи имају ум и срце које се Богом хране, а не земљом.

У околини Лапова бијаше један таквак човек сав тело, без Духа Божијег. И једне године славио је светог Никола, који пада увек у току божићног поста. Држећи се безбожне речи да у јелу нема зла дела, он као богаташ, за славу закоље прасе и спреми богату трпезу са мрсним јелима. Пре ручка домаћин, по обичају, приђе трпези да запали свећу, и окади трпезу и помоли се са гостима Богу и Слави. Скоро целу кутију шибица са палидрвцима потрошио је палећи свећу, а она никако да се запали, неће и неће, него само пркће као да је од воде сачињена. То доказује да му Бог и свети Никола не примају жртву нечисту, али он се није тога сетио. Него се разбесни, па удари по свећи, обори је и опсује светињу, и побегне у друго одељење. Али није могао побећи од руке Божије која га је убрзо стигла. Истог дана уста му се искриве и окрену заврат. Пао је у постељу, из које више није ни устао.

Умро је у страшним мукама, оставивши пример како пролазе они који продају веру за вечеру.

За кратко време она потпуно оздрави и уда се.

За ову свету тајну јелеосвећења мало ко од људи зна, зато је и не траже. Уместо тога они траже гатаре и врачаре да им даду лека. А врачари помоћу ђавола гатају и добро наплаћују, а своје "пацијенте" терају да траже по девет запустелих цркава и зидова. Или под истим именом да посете толико цркава да се братиме и да дају тамо "неизбројене паре" јер тако се "ваља" за здравље.

Јадан народ, лута као стадо без пастира, а пастири ни две бриге.

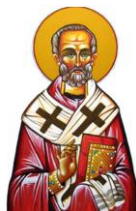
ТРЕБА ПОМИЊАТИ УПОКОЈЕНЕ ШТО ВИШЕ

У Крагујевцу је живео веома побожан младић Благоје, син такође побожног оца Душана, пинтера (мајстор који прави бурад). Године 1944. Благоје се разболи и умре. Пре смрти имао је виђење својих умрлих сродника и о томе причао своме оцу и осталима присутнима. Неколико година после смрти он се јави Станку Маричићу, и то не у сну него на јави, кад је овај био на молитви у своме стану и читао из помјаника имена само својих упокојених сродника, помјаник му је био кратак, а Благоје, да би га научио да треба што више помињати упокојене.

Тренутно му се јавио и само кратко и јасно казао: Уписуј што више и помињи што више. После тих речи њега нестаде.

Од тога доба брат Станко почео је правити велике помјанике (списак имена упокојених) које је сам помињао па и нама свештенослужитељима давао да помињемо на Светим Литургијама.

Наши умрли сродници и познаници кад из овог света пређу у онај други, загробни, нису више у стању да за своје спасење учине ма шта. Вечни живот и спасење у оном свету стиче се или губи у овом, на Земљи: а како на Земљи нема човека без греха, то нико од људи не може се спасти сам, него милошћу Божијом и молитвама Цркве, затим молитвама и добротинама сродника и познаника на Земљи, учињених у име упокојених. Зато треба уплаћивати посебне заупокојене Литургије, за душу својих сродника, као што то већ многи верујући чине.

НА ДАН СЛАВЕ ТРЕБА ПОСТИТИ АКО ЈЕ ПОСТ

Један богат човек и добар Хришћанин у Мачви славио је светог Николу, који пада увек у Божићни пост. Он се држао црквеног правилника о посту и увек за ручак спремао посна јела.

Али једне године укућани га наговоре да прекрши заповест о посту.

Наиме, имао је унуче на школама и ови му поруче да ће доћи на славу са својим друговима, само ако за ручак закољу прасе и спреме мрсна јела. Иначе неће доћи.

Он у почетку није хтео ни да чује за кршење поста, али његови синови и њихове жене навале да учини деци по вољи, јер су се зажелели деце. А по њиховом мишљењу, то неће бити велики грех. Напослетку он, ако неће да мрси, нека се за њега и остале госте спреми посно јело. Ради мира у кући он попусти.

И "студенти права за разбијање брера", дошли су на мрсну славу. За њих је та слава трбухова, иначе о свецима они не воде рачуна.

Они и не знају да су свеци живи и да се свете онима који их вређају и њихове празнике омаловажавају. То се и овога пута десило. Домаћица, уплахирана и избезумљена, утрчала је у гостинску собу и почела да их зове да пођу за њом и да виде чудо невиђено, како по пециву поред ватре и по лонцима на ватри миле гомиле црва и ватра им ни мало не шкоди. Сви су потрчали, уверили се и запрепастили. Док су се сви чудили домаћин се досети да је то казна Божија и светог Николе и поче да виче на укућане што су га на тај грех навели.

Позвали су свештеника да питају шта то значи и како могу живи црви да се пеку и кувају и да буду живи, и одакле су они дошли. На то им је свештеник објаснио да су то паклени црви, ви би сада њих појели, а они би вас тамо у паклу јели, а ви би сте се пекли, јер ви сте увредили Бога и Светог Николу и доброг домаћина, па сте продали веру за вечеру, и поштење за печење, и крсте за масне прсте. И Господ се смиловао на вас те вам је ово открио да видите зло које сте хтели за љубав деце учинити. Покајте се и баците то, и више не чините грех, јер слава није само у јелу и пићу него у молитви и слављењу Бога и Његовог Светитеља и у милостињи и добрим делима.

дана да им опрости што су Га увредили и Његов закон под ноге бацили, па по истеку казне да дође у манастир.

Његово стање одмах се почело поправљати. После 20 дана довели су га у манастир. Могао је да се креће помоћу штапа и да говори. После 40 дана дошли су и причестили се обоје, и муж и жена, и потпуно оздравили не само телесно него и душевно.

У своје методу лечења душевне болести неверја, Бог се често послужи телесном болешћу, као моћним средством за отржењавање људи од тајног неверовања. Док је здрав, човек уображава да је нека сила и величина и да му ништа нико не може. Тек у болести он увиди своју мизерију, немоћ и ништавило, и тада тражи помоћ од Бога, Кога дотле није признавао. Зато је наш народ мудро и с правом рекао: **Без невоље нема Богомоље.**

КРШЕЊЕ ПРАЗНИКА И ПОСТА СКУПО ПЛАЋЕНО

У селу Остри један незаконик на Петровдан спустио се у свој бунар да га прочисти. Позвао и комшију да му са женом помогне извлачити чабар са блатом из бунара.

Жени нареди да закоље ћурана и испече га за ручак, иако је тога дана Петровдан пао у петак и треба да се пости.

Док су они чистили бунар, њихов мали синчић од 5 година видео је како је мајка заклала ћурана и кад је остао сам, он узме нож и њиме закоље свога брата у колевци, па отрчи до бунара да се похвали мајци, како је заклао свог братића, онако како је она заклала ћурана.

Жена испусти вретено са чабром пуним блата, који је почела са комшијом да извлачи, и отрчи до куће да види шта је се то догодило.

Тамо затекне дете заклано.

Обузета бесом, она дохвати малог убицу, тресне га о земљу и убије, па потрчи кукајући до бунара. Али тамо муж мртав у бунару.

Кад је она испустила вретено са чабром пуним блата, чабар се свом тежином сручи на мужа и убије га. А она кад је видела и мужа мртва, оде те се обеси.

Тако за неколико минута погине цела породица.

Дај Боже да се ко од тога поучио да не ради празником и да не мрси на пост. Али људи тврда срца и не осећају руку Божију како бије, него пркосе Богу и даље, али ће сваки платити свој дуг ма кад било.

КУЋА ПСОВАЧА БРЗО ОПУСТЕЛА

У једном селу у срезу крагујевачком живео је до скоро један отпадник од вере и велики хулитељ. Он не само што није хтео да пости на дан славе светога Николе већ му је још и псовао мајку што није чувао прасе, него му га је украо свети Аранђео, па он једе мрсно, а свети Никола мора да пристане на пост и рибу. За кратко време умро је незаконик, а убрзо за њим и сва породица се затрла. Остала му кућа пуста. Сада тамо нико не живи и не слави. Народ пролази поред пусте куће и плаши се као од луднице, јер виде каква је судбина онима што ратују против вере и светаца Божијих.

СВЕТО ПРИЧЕШЋЕ НАЈБОЉИ ЛЕК

У светој Тајни Причешћа Хришћанин се сједињује са Господом: прима у себе Тело и Крв Господа Исуса Христа под видом хлеба и вина. То је највеће благо и у овом и у оном свету, које предобри Господ нуди бесплатно члановима Своје Свете Цркве. То је у исто време и најбољи лек у болести, кад се прими са вером, љубављу и чистим срцем, очишћеном од греха у светој тајни исповести.

Чудесна исцељења после Светог Причешћа догађају се тако рећи свакодневно по свету и њихов број само јединоме Богу је познат. Свештеници су навикли на такве случајеве, па их не бележе нити објављују. А требало би то да чине ради поуке онима који не знају какво је велико благо Свето Причешће за Хришћане.

Ја ћу овде изнети исповест једног од оних кога је Свето Причешће излечило од неизлечиве болести и препородило.

Једне године био сам на молитвеном сабору код цркве у Четережу. Пошто се народ разишао својим кућама, црквени благајник остао је да посавршава своје рачуне и поразговара са мном као непознатим странцем. Разговарали смо о вери и побожности тога краја. После он поче причати о себи, својој вери и љубави према цркви, којој служи бесплатно.

Кад сам га питао како је дошао до тако јаке вере, он исприча како је био тешко болестан. Лекари и лекови нису му ништа помогли: напротив, из дана у дан бивало му је све горе и теже. Жена и деца почеле су да га оплакују још за живота, јер су видели да се смрт приближила.

Посаветују му да полако оде до цркве, пошто је близу, и причести се последњи пут пред смрт.

ПОШТУЈ ПРАЗНИКЕ И ПОСТ

У једном левачком селу неки маловерни домаћин сазове мобу на Ивањдан (дан рођења, светог Јована Претече) да покоси ливаду. Тај посао он је могао да обави са својим укућанима у радне дане, али је хтео да то сврши за један дан. Мало му је било што не поштује велики празник него још нареди да се за вечеру спреме мрсна јела са печењем, иако овај празник пада у току поста у част светих апостола Петра и Павла. Али само што су ставили судове на ватру да се кува за вечеру, пукне гром кроз оцак, удари у судове и поцепа их у комаде. Људи кад то видеше уплашише се и разиђоше својим кућама, одмахујући главама и говорећи: Има Бога!

Свети Јован страдао је за праву веру, а ми је сада газимо и прљамо. Он је постио целога века, ни хлеба није јео него дивље биље по пустињи, а гле како ми лако продајемо лепу веру за вечеру!

На крштењу дали смо завет да Христу служимо, а гле како Га се сада лако одричемо и на Крст Његов пљујемо, а врага присвојили и за оца и учитеља узели. Кад памет падне у мрак онда он не зна ни шта мисли ни шта ради. Страшно!

НЕ РАДИ ПРАЗНИКОМ

Један занатлија из околине манастира светог Романа није поштовао ниједан празник нити какав пост. Није он знао ни кад је светак ни петак, држао је све дане подједнако, радио је и празницима, само да би што више стекао блага, уз то ни за пост није хтео да чује, него је добро и јео и пио.

Једног дана одузму му се ноге и руке и језик и он је непомично лежао у постељи, али потпуно свестан. Жена га је возила од лекара до лекара и од врачаре до врачаре, тражећи лека, али узалуд.

Заборавио је да је Бога увредио, него тражи помоћ од људи. Напослетку сетио се, и затражио да га одведу у манастир светог Романа, да ту потражи лека, кад га нигде на другој страни није нашао.

У манастиру му свештеник чита молитву и наложи епитимију обома за учињене грехе, да посте 40 дана на мрсне дане, и да се моле Богу сваког

парчету печене погаче видела по парче змије, а у парчету домаћице - главу змије. Она од свог парчета погаче није хтела да окуси, него је тражила јучерашњи хлеб, док су присутни своје парчиће појели у сласт.

Сваки се грех у сну, па и на јави, приказује у виду змије, јер у ствари потиче од оне проклете паклене змије, која мами цео свет у свој загрљај. И све што у недељу зарадимо и једемо, у ствари змије једемо у овоме свету, а оне ће нас јести тамо кад стигнемо код ње у пакао.

То важи и за оне жене које развијају коре у недељу, или се тестом машта раде и праве.

Недеља и празници ослобађају нас од сваког посла телесног, а наређују нам да се молимо Богу, да читамо о Богу, да певамо о Богу, да мислимо о Богу, да разговарамо о Богу, и да учинимо неко добро дело у име Бога.

СЕНО ЗДЕНУТО У НЕДЕЉУ ГРОМ ЗАПАЛИО

Драгољуб Андрић, из села Комарица, недалеко од Крагујевца, иако је верујући и побожан човек, јер има Свето Писмо у кући и чита га, и зна за заповест Божију да недељом не треба радити, превари се и у недељни дан оде у ливаду да скупи покошену траву

и здене у стог пре кише, која се спрема да падне. Пожурио је, сакупио и зденуо. Само што је тај посао завршио и помислио да му сад киша не може нашкодити, навукоше се црни облаци и поче да сева и грми. И док се он још мајао око других стогова сена, којих је ту било још два-три, пуче гром и запали онај стог сена који је зденуо, који изгоре сав за неколико тренутака на његове очи. А остали стогови сена, саденути у суботу, остали су нетакнути од огња, мада су били сасвим бдизу.

Тада се он сети да је ова штета дошла као Божија опомена да се не крши Његова заповест о празновању недељног дана. Уплашио се, покајао се што је Господа, васкрслога у недељу, увредио, и дошао је код нас у манастир радног дана да се исповеди.

Он је сам после причао свима као поуку како Господ опомиње оне који не поштују недељу као нерадни дан.

Он послуша и полако, уз помоћ два штапа, оде до цркве и причести се.

Оног часа кад је примио Свето Причешће, догодило се велико чудо: осетио је како му је нека сила, као електрична струја, прожмала све зглобове и крвне судове, сво тело обузела нека топлота и умиљење, и он се осетио потпуно здрав и прав. То га је утврдило у вери и зато сада са вољом и радошћу, а у знак захвалности, служи Богу и Светој Цркви Његовој.

Где су они маловерни што у болести беже од Светог Причешћа, јер веле чим се причесте одмах ће умрети. Јадна им вера и душа. Они не знају да Причешће даје живот и здравље, а не смрт, а умрети се мора и овако и онако.

ЗА ПРИЧЕШЋЕ ТРЕБА СЕ ПРИПРЕМИТИ

Једне године причешћивао сам народ у манастиру. Пришла је једна девојка и причестила се. При изласку из цркве пала је и повратила Причешће и јело које је код куће узела. На питање шта јој се догодило, признала је да је пре поласка у цркву доручковала. Хтела је да види да ли ћу ја познати да је доручковала и да ли ће јој се после Причешћа нешто догодити зато што је пре тога јела. Ето како је њено јадно васпитање и какви су њени родитељи који не знају шта је вера ни светиња!

Друга једна жена испричала је како је у младости пре одласка у цркву на причешће доручковала, па се после Причешћа одмах разболела и боловала на постељи пуних шест недеља. За то време њој се сваке ноћи прво у сну, а потом на јави јављао неки млад човек на коњу и нагонио коња да гази преко њене главе. Она је тада кукала на глас и пискала, да је језиво било слушати.

Ето како пролазе још на овоме свету они који светињу газе и омаловажавају!

Ја се сетих да је то ђаво, и препадох се од страха, али помоћи ни са које стране нисам могао да се надам. У страху ја почех да се кртим, али неправилно, у ствари да млатарам рукама, како сам био научио, и како раде многи. Али враг се није уплашио од таквог крсног знака, него поче да ми се руга, рекавши:

Не плашим се ја од таквог крста!

И после тога поче још више да облеће око мене и да ме плаши. Ја се тада сетих како су ме некад старији учили да се правилно кртим, па саставих лепо три прста и прекрстих се правилно, говорећи: **У име Оца, и Сина, и Светога Духа. Амин.** Тек што то учиних, сатана закука и побеже.

Ето зато се ја од тог доба кртим овако и молим са страхом Божијим.

Сви људи који се не моле Богу не умеју ни да се прекрсте, по томе ће се увек познати чија је вера празна и мртва. Такви се налазе под власти сатане у свако доба, у њиховим срцима враг пландује и ужива, тамо је мрак у души и она је мртва без Духа Божијега, а то јадни људи не знају. Кад дође смрт они тек тада виде коме су служили и коме припадају, али доцкан.

Исто тако, почесто се види да се ни многи свештеници, па чак и архијереји црквени не умеју да прекрсте, него само овлаш пређу руком испред себе,

тобоже крстећи се, а у ствари греше се и о своју душу, али и многе вернике саблажњују, и многи се, угледајући се на њих, крсте као и они. Јадно им је то крштење. Ђаволу на радост, а Богу на жалост.

НЕ МЕСИ ХЛЕБ У НЕДЕЉУ

Покојна сестра Ранђија, из села Велика Сугубина, мајка покојног монаха Митрофона, хилендарца, причала је како је једне недеље отишла у госте код своје рођаке у село Слатину.

Домаћица, да би боље угостила своју рођаку, узме да умеси погачу. Ранђији, која је била побожна жена, отвори Бог духовни вид и она спази како се у тесту жива змија мота под рукама њене рођаке. Она је гледала са чуђењем и просто није веровала својим очима. Она се сети да је то последица греха што се тај посао обавља у недељу, па је чекала шта ће се на крају догодити. По завршеном мешању погача је стављена у пећ да се испече. За то време постављен је ручак и кад је погача била печена, разломљена је и подељена по парче свима присутнима на ручку. Ранђија је сад у сваком

ловски, обиђе око кола, да види где је запело, прође поред јарца и не виде га. Опет узе и поведе волове, али они, иако запињу из све снаге, не могу да покрену кола. Сељак помисли да је натоварио много, па узе лопату и збаци пола товара. Онда поче да шиба волове и гура кола, али она као да су закована на место. Онај јарац држи ногу на точку, па понекад окрене главу и погледа у нас. Сељак још неколико пута обиђе око кола, загледа у сваки точак да ли се није заглавио, па кад виде да ту нема никакве сметње, он скиде капу, погледа у небо и рече: Боже милостиви, помози ми!

Чим он то рече, јарац спусти ногу са точка, а волови, како су били запели, полетоше са колима напред трком, да их једва стиже.

А јарац продужи низ реку и изгуби се из наших очију.

Кад смо ми после причали комшији о јарцу, он рече да га није видео, али је осетио да је његово дело што волови не могу да покрену кола са лаким теретом. Зато се прекрстио и призвао Бога у помоћ.

Зато треба учити децу од малена да се навикавају на молитву, и да ништа не почињу ни свршавају без молитве.

Јер се демонски род једино прогони *молитвом и постом* - говори Господ.

Јер човек без молитве није ни човек

ни животиња, него утвара, привиђење и саблазан и ствар без вредности која се котрља по овоме свету док се не скотрља у бездан мрачни.

КАД СЕ КРСТИШ, КРСТИ СЕ ПРАВИЛНО

Недавно један човек беше дошао у цркву на Богослужење, и при целивању светих икона се необично крстио: јако је прстима притискивао чело и груди, да му је на челу остао отисак прстију. На моје питање зашто се тако крсти, одговорио је:

Невоља ме научила. - После тога исприча следеће: Путовао сам једне ноћи сам. Ноћ је била прилично видна. Негде око поноћи још сам био далеко од насеља. На једној раскрсници испаде пред мене некакав човек, црн као угаљ и ружан, и почео да се врти око мене, да ме плаши и скаче на мене.

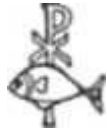
СВЕТО ПРИЧЕШЋЕ ЗАПАЛИЛО И ДУШУ И ТЕЛО

Знао сам једног човека у селу Буковцу који се двадесет година није причестио. Најзад се решио, вероватно по нечијем наговору, те оде у цркву и причести се без покајања и без исповести. Одмах после Причешћа он је осетио као да је примио огањ у себе, сва унутрашњост и свака кост као да се запалила и гори, а глава као да се нашла усред пламена. У бунилу и у муци великој, он почне да трчи тамо амо, и пошто није могао да издржи велике муке, скине каиш са себе и обеси се за ограду. Један његов рођак видећи га обешеног, притрчи и пресеће му каиш и он падне на земљу још жив. На питање рођака: Побратиме, шта ти би, те се обеси? Он одговори: Спалило ме Причешће, сва ми утроба изгоре, а нисам могао да издржим страшни огањ, и морао сам да се обесим да би избегао муке. Још каже да се двадесет година није причестио. Затим су га одвели кући и после неколико дана умро је, бедник.

Тако пролазе сви који проводе живот без страха Божијега, па се причешћују без покајања, без исповести.

И ако их није Причешће спалило на овом свету - спалиће их тамо на оно-

ме у пакленим мукама којима нема краја. Зато ће много родитељи бити осуђени што не уче своју децу страху Божијем и закону Хришћанском, него као верују, а држе све олако и немарно.

КАКО УМИРЕ КОЈИ СЕ САМ ПРИЧЕШЋУЈЕ

Познавао сам једног богаташа који је живео преко 70 година и никад се у животу није хтео да причести. Говорио је да је Причешће у цркви обично вино, које свештеници дају малом кашичицом, а он има пун подрум вина, па кад хоће да се причести, сиђе у подрум и наточи пуну чашу вина, прекрсти се и попије. То је његово причешће. Пред смрт пао је у постељу и тако се мучио да је на сав глас толико урлао дан и ноћ, да његови суседи нису имали мира од њега.

Демони, који су га причешћивали са лажним вином, они су му и чупали душу гребенима, док је нису извадили и однели у мрак вечни, као своју личну својину, јер ко коме служи томе и припада.

КРШТЕНО ДЕТЕ ПРОГОВОРИЛО

По завршетку Другог светског рата многи малOVERНИ, отпали су од своје вере и Цркве. Међу таквим био је и један брачни пар. Склопили су грађански брак, без благослова Цркве. У браку су имали једно мушко дете, које нису хтели да крсте. Дете је одрасло, али је било немо. Носили су га лекарима и по болницама, али све је било узалуд. Дете је иначе било напредно - али мутаво. Тако све до своје једанаесте године. Жене из суседства саветовали су мајци да га крсте и потом потражи лекара по црквама и манастирима, али она није смела од мужа, који је био већи неверник од ње и пргаве нарави. Ипак, једног дана, кришом од мужа, одведе дете у цркву и крсти. После крштења чудо Божије се догоди - дете проговори.

Кад је отац дошао кући са посла син га је пресрео у дворишту и поздравио. Отац је био запањен, стао као укопан и неколико тренутака није могао да дође к себи од изненађења и радости. По уласку у кућу запита жену шта се догодило са њиховим дететом и како је проговорило.

Она у почетку није смела да му каже истину, али је он ослободио да јој неће ништа зло учинити само нека ка-

же истину. Она му је тада признала да га је крстила и да је одмах после крштења проговорило.

Отац не само да се није наљутио, него се дубоко замислио и у души препородио: од неверника постао је верујући човек.

Који је Бог тако велики, као Бог наш? Ти си Бог Који чиниш чудеса! - тако кличе Црква уједној песми.

КАКО ЂАВО ОМЕТА ПОСАО ЉУДИМА

О једном виђењу ђавола који омета људима посао, мој пријатељ прота М. испричао ми је што је чуо од своје мајке.

Као девојчица од својих 14 година она је са једном другарицом чувала овце поред реке у селу Грбицама. Мало после дође наш комшија са воловима и колима да из реке извади у канте песка ради неких радова око куће. Кад је скоро био натоварио и требао да пође, низ реку се појави један јарац и кад сељак хтеде да крене кола, јарац подиже једну ногу и стави на точак. Волови, снажни, запеше из све снаге, али не могадоше да покрену кола. Овај човек пусти из руку поводник во-